Szilasi György

A tékozló ország

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 2. szám, 2018. január 12.

„Az értelmiségi konszenzus hiánya ágyaz meg a zéró összegű kulturkampfnak, amely felemészti a magyarországi szellemi életet” – állítja Naszádos Zsófia és Radnóti András *A szellem napvilága* című írásában (*ÉS,* 2018/1., jan. 5.). Szerintem a helyzet ennél sokkal rosszabb, és a javulásra nincs sok remény. A kulturkampf messze nem zéró összegű, hanem vaskosan negatív szaldójú, és ez a veszteség napról napra nő. A szerzők maguk is emellett érvelnek, amikor a felsőoktatás, a média, a tudományos műhelyek romlását és a köztük lévő (és az európai) kapcsolatok hiányát emlegetik. Negatív végösszegű volt a közszolgálati rádió és televízió kormánypárti kisajátítása a kilencvenes évek elején, a média nagy részének kormánypropaganda eszközévé alakítása napjainkban, a *Népszabadság* eltüntetése, az *Origó* átállítása, Pap Gábor „Pilis-kutató” művészettörténész MMA-s kitüntetése vagy az MNB alapítványainak felsőoktatásban való térnyerése is. Az Alföldi–Vidnyánszky csere sem zéró összegű, hanem negatív, mert a korábban Debrecenben tevékenykedő direktor tényleg maradandót alkotott, de ezért még nem kellett volna a Nemzeti Színház sikeres, európai horizontú csapatát szétzavarni. Nota bene veszteség a Nemzeti Színház épülete is. A kulturkampf nem engedett felépíteni egy modern remekművet, helyette lett, ami lett. Mások minden bizonnyal más veszteségeket sorolnának fel. Juhász Ferenc már rég megírta: Magyarország *A tékozló ország* – és nem csak a kultúra területén.